

Lentezon

Van Wendy Louise verschenen eerder:

Zomerster (2017)*
Ik wil jou(w) baby! (2018)*
Wintermaan (2019)*

*ook als e-boek

WENDY LOUISE

Lentezon
(en een herfststorm)

Eerste druk juni 2020
© 2020 Wendy Louise
Uitgeverij Wens Boeken, Purmerend
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp: Wendy Louise
Omslagbeeld: Pixabay - Annalise Batista (AnnaliseArt)

ISBN: 978 90 82908756
ISBN E-boek: 978 90 82908732
NUR: 301

www.wensboeken.nl
www.wendylouise.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaardt de auteur/uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten of onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

De inhoud van dit boek bevat autobiografische elementen maar weerspiegelt de persoonlijke beleving van de feiten, de gebeurtenissen en verwachtingen van de auteur. De auteur/uitgever aanvaardt geen aansprakelijkheid voor schade wegens onjuistheid of onvolledigheid van de gestelde feiten, de gebeurtenissen, verwachtingen, beweringen of meningen.

De Seizoenenserie is compleet

Deel 1: Zomerster

Mandy Blokdijk ziet al haar dromen in duigen vallen. Nadat ze haar toelatingsauditie voor de Academie voor Kleinkunst verknalt, breekt ze met haar jeugdliefde. Ze heeft geen idee wat ze nu met haar leven aan moet, totdat ze hoort over de animadores. Jonge mensen die sport, spel en shows verzorgen in hotels. Mandy vertrekt naar Mallorca voor een zomer vol theater, zon, zee en sexy Spanjaarden.

Tijdens de opleiding valt ze echter als een blok voor haar Duitse collega Johnny. Is hun relatie bestand tegen het hectische leven van een vakantie-entertainer? Of is het toch de sensuele Spaanse paardrijdinstructeur Rafael die roet in het eten gooit?

Beleef samen met Mandy de zomer van haar leven, gedurende haar tijd als Zomerster.

Deel 2: Wintermaan

Marlou Hennes vertrekt naar het Canarische eiland, Lanzarote. Samen met haar teamgenoten, Moises en Tess, werkt zij hier een winter lang als animadora. In Club Carmena leert Marlou Dani kennen. Ze valt halsoverkop voor de lekkere Lanzaroteño. Houdt hun liefde stand of vormt zijn werk als dj een probleem?

De drie vrienden besluiten mee te dingen naar de titel "Beste entertainmentteam van Lanzarote". Het gekonkel rondom de wedstrijd zorgt echter voor onrust binnen de vriendschap.

In het licht van de Wintermaan ziet alles er weer rooskleurig uit. Zelfs bad boy Johnny

heeft z'n leven gebeterd. Maar hoe oprecht is Johnny?

En wint Club Carmena de felbegeerde titel?

Een ding is zeker: na deze winter zal Marlou nooit meer dezelfde zijn.

Veel plezier met deel 3: Lentezon

Voor Claudia Scholten

Een boek, waarin onvoorwaardelijke vriendschap centraal staat,
moet ik wel aan jou opdragen.
Van Sjoeltz aan Clothia,
met een dikke zoen x

PROLOOG

Hi! Ik ben Mel Blokdijk. De zus van Mandy. Misschien ken je me nog van Zomerster? Wat leuk dat je er weer bij bent.

We zijn in BarcoBeach Club, dé plek waar het begon: alle intriges, liefdes en break-ups. Je zou denken dat het niet erger kan... Nou, maak je borst maar nat!

Dit seizoen staat ons wat te wachten. Het is niet allemaal ellende, er komt zelfs een bruiloft. Ik verklap alleen nog niet van wie.

O, wacht, daar heb je Mandy. Zij wil jullie vast ook wel even gedag zeggen.

Hoi, ik ben Mandy Blokdijk, jawel de zus van Mel. Wat een puinhoop maakte ik ervan vorig seizoen. Maar we hebben samen ook wel gelachen, toch? Feit blijft dat het gewoon genieten is, dit leven als animadora. De sfeer, al die vrolijke vakantievierders.

Rafael en ik hadden een heerlijk rustige winter maar het is fijn om weer terug te zijn in BarcoBeach Club. Het hele complex is gerenoveerd, je weet niet wat je ziet, zo mooi en luxe. We hebben ladingen nieuwe kostuums voor de shows gekregen, waarmee ik weer iedere middag mag slepen van het animatiehok naar de kleedkamer onder de Bühne. Een van de nieuwe shows dit seizoen is Starlight Express. We moeten dansen op rollerskates. Ik heb al drie keer een blauwe kont gehad. Jawel, mijn skills op de skates zijn net zo goed als mijn kunst om de juiste man uit te kiezen. Alhoewel, met Rafael heb ik het toch goed voor elkaar. Of dat zo blijft dit seizoen... we worden aardig op de proef gesteld.

Ik laat jullie met rust, Marlou komt net binnen. Loe, het woord is aan jou.

Hé allemaal, Loe hier. Voluit heet ik Marlou, je kent me vast nog uit Wintermaan. Dit seizoen vlieg ik van Lanzarote naar Mallorca, om weer voor HappyMoon Hotels te werken. En om bij mijn vriendje Johnny te zijn. We trekken zelfs meteen bij elkaar in.

Het is veel tegelijk, en het gaat me in het begin niet eenvoudig af. Ik ben toch de vreemde eend in de bijt. Dat duurt gelukkig niet lang. In no time vorm ik met Mandy en Mel het illustere trio “de M&M&M’s” en voel ik me “het derde zusje”. Wie had dat gedacht? Johnny’s ex en ik, de beste maatjes. Maar blijven we dat, gedurende de zomer? En, misschien nog wel, belangrijker: zijn we, aan het eind van de zomer, alle drie nog bij dezelfde man? Ontdek het allemaal zelf, zou ik zeggen. Ik moet er vandoor. Mel, wil jij het laatste woord?

Ha, Mel weer hier. Mandy en Marlou hebben al aardig wat balletjes opgegooid. Ik neem aan dat je niet kunt wachten met lezen? Laat mij je niet langer ophouden.

Ik wens je een prettige reis naar Mallorca. Roddels en verraad zijn de belangrijkste ingrediënten van dit seizoen. Maar er is uiteraard ook ruimte voor veel liefde, romantiek en humor.

Weet je wat, lees het zelf maar. Laten we bij het begin beginnen...

UNO

- Mandy -

‘Mandy, schiet nou toch op. Straks zijn de anderen er al.’

Een Spanjaard met haast. Waarschijnlijk loopt er daar, op deze hele aardkloot, slechts een van rond. Uitgerekend op hem werd ik verliefd.

‘Amanda!’

Hij gebruikt mijn volledige naam. Nu moet ik écht opschieten.

‘Daar ben ik al.’ Ik glimlach lief en kus hem op zijn wang. Dat werkt altijd. ‘Lekkere kont heb je in die rijbroek,’ voeg ik eraan toe. Ik knijp mijn ogen samen en breng mijn gezicht weer iets dichterbij het zijne. ‘Ik was vergeten hoe onweerstaanbaar je bent in je werkoutfit.’

‘Slijm nog maar even door,’ broemt Rafael. ‘Als we straks te laat zijn, trek ik deze broek voor straf een maand lang niet meer aan.’

‘Nee! Het zou een doodzonde zijn,’ roep ik uit, terwijl ik het portier van de Jeep dichttrek.

Voordat hij de auto start, kijkt Rafael me van opzij aan. ‘Afgelopen winter was de mooiste tijd van mijn leven,’ zegt hij zacht.

‘Het wordt alleen nog maar mooier,’ antwoord ik. Ik lees de angst in zijn ogen en ik zucht. Ik weet waarvoor hij bang is. Ik ben het ook. Vanaf vandaag wonen we weer in BarcoBeach Club. Ik trek met mijn zus Mel in een van de personeelsappartementen en Rafael woont vanaf vandaag weer op de ranch. Ik had natuurlijk ook op de ranch kunnen wonen. Er is daar zomers echter weinig sprake van privacy. Een handvol stalknechten en een aantal instructeurs noemt de ranch zomers thuis. Na een korte afweziging, besloot ik dat een appartement met Mel delen een veel betere optie was. Pierre, de directeur van HappyMoon Hotels, was blij toen we hem dit vertelden. Ter bevordering van de teamspirit was dit een wijze beslissing, volgens hem. Mel en ik waren het erover eens dat het niet ter bevordering van ons seksleven was. Lang leve de vrije dag, dan maar.

Onze tijdelijke “gescheiden van tafel en bed”-situatie is niet de oorzaak van onze angst. Het circus eromheen, dat maakt ons nerveus.

Ik kan het niet helpen terug te denken aan vorig jaar. Toen reed ik met Johnny in zijn rode Golf richting BarcoBeach Club. Verliefd, intens gelukkig en opgewonden over wat komen zou. Mijn nieuwe leven als animadora ging van start.

Nu zit ik naast Rafael. Nóg verliefder, nog gelukkiger maar bang voor wat komen gaat. Vorig jaar zomer ben ik lichamelijk ziek geworden van verdriet. Met mijn jaloerse gedrag, dreef ik Johnny in de armen van mijn beste vriendin, Fay. Over het begrip “beste vrienden” had Fay andere ideeën. Ze wurmde zich uiterst gladjes tussen ons in, zonder dat ik het merkte. Op het moment dat ik erachter kwam, was het te laat. Ik vond ze samen in bed. Wie weet wat voor marriage-wrecker er dit jaar in het team zit? Johnny verliezen was een hel, maar Rafael verliezen... dat overleef ik niet.

Aan het eind van de zomer, vertrok ik niet, zoals de meeste animadores, naar huis om bij te tanken voor het volgende seizoen. Ik trok met Rafael in zijn winterhuisje aan het meertje in Campos, een Mallorquins bergdorpje. We verhuisden de paarden van de ranch op BarcoBeach Club naar het winterverblijf. Ik had er zowaar plezier in. Nooit of te nimmer word ik een elegante amazone, dat is wel duidelijk. Maar bungelend onder de buik van een paard zal je mij niet zo snel meer zien. Ik voel me nu zeker – en bijna veilig – twee meter van de grond, op de rug van een gevaarte op vier benen. En eerlijk is eerlijk, galopperen door de branding geeft je het ultieme gevoel van vrijheid. We maken geregeld een ritje op het strand. Rafael op Olé, ik op Chico. Na mijn stunt om Rafael terug te winnen, heb ik niet meer op Olé gezeten. Rafael houdt hem, als een havik, in de gaten. Meer dan zijn manen kammen, zit er voor mij niet meer in, vrees ik.

Gedurende de winter groeiden we meer en meer naar elkaar toe. Met kerst kwamen mijn ouders over en werd het een groot familiefeest. Ze wilden een hotel boeken, maar Rafaels moeder stond erop dat ze in de finca verbleven. Ik wist wel dat de ouders een gouden

combinatie zouden kunnen zijn. Maar dat het zo'n goede match zou blijken, had ik niet durven dromen.

Half januari ging de zon alweer voorzichtig schijnen en begon Rafael, samen met zijn vader, aan de jaarlijkse schilderklus van de buitenkant van de finca en het huisje. Terwijl Rafaels moeder en ik naar de markt gingen en het avondeten bereidden. Het klinkt allemaal doodsaai, maar geloof mij, ik genoot van iedere seconde. Dit is mijn thuis, bij Rafael.

'Kom je vannacht wel op de ranch slapen?' We zijn nu een klein kwartier onderweg. Rafael kijkt me aan en trekt een mondhoek omhoog. 'Ik denk dat ik anders niet meer in slaap kom.'

'Watje,' lach ik. Ik leg mijn hand over zijn hand, die losjes op de handrem rust. Mijn gevoelens maken alweer overuren en ik schat dat mijn bloeddruk een stuk hoger is dan normaal. Animadora is, zonder twijfel, het allerleukste beroep dat er bestaat. Zeven maanden lang werken, omringd door vrolijke mensen. Personen van allerlei verschillende nationaliteiten, die een langverwachte vakantie vieren en daarvan genieten. Mijn buik kriebelt als ik eraan denk straks weer door BarcoBeach Club te lopen. Langs de zwembaden, richting de Bühne. Langs de tennisbanen, richting de ranch, afslaan, door de bosjes en dan afdalen naar The Rocks...

Mijn maag draait zich om. Johnny. Vandaag zie ik hem weer. Mijn stemming daalt van euforisch naar zwartgallig in minder dan een seconde. Ik hou van Rafael, dat staat als een paal boven water. Maar de band met Johnny was sterk. Vanaf de eerste minuut hadden we een speciale connectie. Zelfs toen hij afscheid nam, om met Fay richting Andorra te vertrekken, voelde ik mijn hart een stukje breken. Rafael lijmdde die stukjes allemaal weer aan elkaar. En meer. Toch besef ik dat het eenvoudig is om iemand te vergeten als je diegene nooit ziet. Wat doet mijn gevoel, en mijn eigenwijze hart, als hij straks weer tegenover mij staat?

'Nou, nou, wat een zucht.' Rafael frons. 'Wat is er?'

'Niks hoor,' antwoord ik, iets te snel.

'Maak je je zorgen om Johnny?'

Daarom hou ik dus van deze man. Hij kent me als geen ander en maakt alles bespreekbaar. Ik kijk hem aan en glimlach.

‘Maak je toch niet zo druk, Mandy. Ja, jullie waren verliefd. Maar aan de basis van die liefde stond een hechte vriendschap. Ga daar weer vanuit, wees zijn vriend. Jullie kunnen dat, ik weet het zeker.’

‘Je hebt er nogal vertrouwen in,’ grinnik ik. Mijn animo schiet weer omhoog, terwijl mijn bloeddruk voelbaar daalt.

‘Tuurlijk,’ bevestigt Rafael. ‘Bovendien komt hij met zijn nieuwe vriendin. Een geweldig mens, volgens je zus. Je hoeft dus niet bang te zijn dat hij weer iets met je probeert...’ We stoppen voor een verkeerslicht en Rafael buigt zich naar me toe. ‘... zoals dit.’ Hij drukt zijn mond op de mijne en kust me zacht. O, mijn arme bloeddruk, het lijkt wel een golfslagbad in mijn aderen.

Zodra we de auto voor de receptie van BarcoBeach Club parkeren, verdwijnen mijn zenuwen. Ik stap uit de Jeep en kijk naar links. Het appartementenblok voor de animadores straalt me tegemoet. Manolo’s bar is nog gesloten, maar al het meubilair staat klaar. Het zou me niets verbazen als we daar vanavond met z’n allen aan de bar zitten.

‘Kom,’ gebiedt Rafael. Hij pakt mijn hand en trekt zacht aan mijn arm. ‘Ik heb al een paar dagen de zee niet gezien.’

We lopen voor de receptie langs, de berg af. Een route die ik vorig jaar ontelbare keren liep. Iedere ochtend, op weg naar die vreselijke Mini Club. Gelukkig blijft dat me dit jaar bespaard. Samen met Johnny’s nieuwe vriendin, Marlou, neem ik het aerobics- en dansgedeelte voor mijn rekening. Een aantal uur per dag geven we aerobics-, steps-, bootcamp- en dansles. Marlou doet daarnaast nog andere sportactiviteiten en ik verzorg weer de rekwisieten en kostuums voor de shows. Geen schreeuwende hommels meer voor mij dit jaar.

‘Stop!’ Rafael staat stil en houdt zijn arm voor mijn borst. We staan halverwege de berg die naar de Mini Club leidt. In de verte ontdek ik al een reepje zee, maar ik draai mijn gezicht snel in zijn richting.

‘Wat is er?’

‘Precies hier was het,’ Rafaels stem schiet een octaaf omhoog en ik begin te lachen. ‘Doe leuk, Mandy. Ik probeer romantisch te doen, ja.’ Hij kijkt me beteuterd aan.

Ik haal mijn schouders op.

‘Hier stond ik toen ik je voor de allereerste keer zag,’ vervolgt Rafael.

Mijn hart smelt. Hij heeft gelijk. Ik stond voor de deur van de Mini Club en hoorde paardenhoeven. Niet veel later stelde Johnny mij voor aan een van zijn beste vrienden, de prachtige Spanjaard met de gitzwarte haren, die – precies op deze plek – bovenop een gigantische witte hengst zat. M’n eigen cliché: mijn prins op het witte paard. Letterlijk.

‘Rafael, Rafael, neem me nu. Ik ben je privé-del.’ Nadat ik hem een kus op zijn wang geef, fluister ik een van mijn perversjes in zijn oor. Hij drukt me iets van zich af en trekt een mondhoek omhoog.

‘Het allereerste wat ik dacht toen ik je zag,’ fluister ik.

Rafael schudt zijn hoofd.

‘Ik heb nog veel meer rijmpjes. Ze kwamen als vanzelf,’ giechel ik.

Hij slaat zijn arm om mijn heup en dwingt me door te lopen. ‘Je bent niet goed bij je hoofd, Mandy Blokdijk. Maar wat hou ik van je.’

DOS

- Marlow -

'Johnny!'

Net op tijd vind ik mijn telefoon onder de stapel kleding op het bed. Ik heb geen idee hoe ik dit allemaal meekrijg naar Mallorca, maar dat komt zo wel. Ik schuif wat rokjes aan de kant en ga zitten. 'Hé lief, ben je al in BarcoBeach Club?'

'Ik zit nu in de auto. Nog tien minuten ongeveer. Ik mis je, Marlow.'

O, als je eens wist hoezeer ik jou mis. Ik verlies mijn verstand als ik je niet snel zie. 'Nog drie dagen, ik kan niet wachten.'

'Ik weet het. Ik baal zo dat we nu niet samen naar BarcoBeach Club rijden. Die verbouwing ging zo voorspoedig, dat ze op tijd kunnen openen. Dat verzin je toch niet? Een verbouwing die te vroeg klaar is? En dat in het land van mañana.' Johnny schatert het uit.

Ik sluit mijn ogen en luister naar zijn lach. Diep en warm. Ik zie zijn gezicht voor me. Hoe hij zijn mond opent om te lachen, ietsje scheefgetrokken à la André van Duin, met zijn ogen samengeknepen. Hij is niet de knapste, maar wel de allerleukste.

Ruim anderhalve maand zijn we al gescheiden: ik hier op Lanzarote, Johnny op Mallorca. Hij moest weg, we konden het niet langer rekken. Op 1 april zou de cursus starten en aangezien Pierre nog steeds herstellende van zijn hartinfarct was, kwam de organisatie op Johnny's schouders terecht.

Het is gelukt. De cursus beleefde gisteren haar laatste dag, compleet met een groot gala ter afsluiting. Pierre was er ook, weer helemaal hersteld. Vandaag vertrekt iedereen richting de respectievelijke hotels. Een paar dagen schoonmaken en alles klaarzetten, zodat de eerste gasten op 1 mei kunnen arriveren.

Ik baal stevig, want ik kom dus ook pas op 1 mei aan. BarcoBeach Club zou eigenlijk een week later, op 8 mei, openen. Overijverige bouwvakkers gooiden echter mijn strakke planning overhoop,

waardoor ik nu meteen moet beginnen met werken. Ik had nog zo graag een paar dagen met Johnny alleen gehad.

‘Loe, ben je er nog?’

Hij noemt me Loe. Niemand heeft me ooit zo genoemd. Ik ging er altijd prat op dat mijn naam niet werd afgekort. Ik heet Marlou. Geen Mar en geen Loe. Mijn ex Dani noemde me “Loeloe”.

Dat vond ik oké en stiekem wel heel lief. Maar verder noemt zelfs mijn vader me gewoon Marlou. Behalve Johnny dus. En het stoort me niet. Bijzonder, maar waar. Niets aan Johnny stoort me. Hij is mijn dekseltje.

‘Ja, sorry. Ik bedacht me net hoezeer ik baal dat ik straks meteen aan het werk moet.’

‘Geen zorgen, het wordt de eerste week nog niet druk. We regelen wel wat quality-time.’

‘Zeg, Polopos Christiaan met je quality-time,’ lach ik, ‘zorg jij nou maar voor een stevige keukentafel.’

‘Wat dacht jij? Onze keukentafel is meer dan in orde,’ kreunt Johnny. ‘Ik moet nu gaan, Loe. Ik ben er. Ik zie Rafael in de verte al staan. Ik bel je vanavond. Ik hou van je.’

‘Dat weet ik toch,’ antwoord ik en ik glimlach naar zijn foto die in mijn scherm verschijnt, zodra hij de verbinding verbreekt. Ik verplaats mijn blik naar het bed, de glimlach bevriest. Inpakken. Kun je daarvoor niet iemand inhuren?

‘Oei, Marlou, er staat me daar in de keuken toch een visschotel met jouw naam erop.’ Hector kijkt me verrukt aan.

‘Mag ik even jullie aandacht?’ probeert Moises de menigte aan tafel te kalmeren. Het geroezemoes dempt. Zoals gebruikelijk, bij een groep die bijna geheel uit Spanjaarden bestaat, wordt het niet doodstil. Moises neemt er genoegen mee. ‘Voordat we zo aanvallen op al het lekkers dat vanavond op tafel verschijnt, wil ik Marlou bedanken.’

Ik slik en knipper een paar keer snel met mijn ogen.

‘Marlou, ik heb geen idee hoe we het gaan redden zonder jou,’ vervolgt Moises.

Duncan schraapt zijn keel.

‘Sorry schat,’ sust Moises hem, ‘uiteraard zijn we blij met jou. Ik in het bijzonder...’

De glimlach die de twee mannen wisselen, laat mijn hart zingen. Wat ben ik blij dat ik ze heb gekoppeld. Moises verdient deze liefde zo.

‘... maar Marlou was de lijm. Tussen ons als entertainmentteam, tussen ons met de directie...’ Hij geeft Hector een knipoog. ‘... en tussen ons en de rest van de collega’s hier in Club Carmena.’

‘Hear, hear!’ roept een van de obers. Ik lach dankbaar naar hem.

‘Over drie dagen ga je weg, Marlou. En mijn God wat ga ik je missen. Tegelijkertijd ben ik zo blij voor je. Je vertrekt om samen te zijn met de liefde van je leven. Er is geen betere reden. En je laat ons goed achter. Duncan en ik, Tess en Miquel, het is niet meer dan logisch dat Johnny en jij ook samen zijn. Ik spreek uiteraard tevens namens Tess...’ Hij knikt naar Tess, die precies op dat moment haar neus snuit. ‘...die zo overmand is door emoties, dat ze niet zelf kan praten.’

Iedereen barst in lachen uit.

‘Ik ben verkouden, klojo,’ lacht Tess.

‘Ik hou ook van jou, Tess,’ kaatst Moises terug. ‘Anyway, ik spreek namens ons allemaal, Marlou, als ik zeg dat we je vreselijk zullen missen. Maar we gunnen je BarcoBeach Club en we gunnen je de liefde. Ga, word smerig gelukkig met Johnny en kom af en toe nog eens terug.’

Op dat moment komen de koks binnen met schalen vol verse vis. Er is nog net tijd om rechts en links glazen tegen elkaar te tikken en een paar keer ‘Salud’ te roepen. Tijd om emotioneel te worden, wordt me niet gegund en daar ben ik blij om. De aandacht gaat naar de schalen op tafel en het geroezemoes verandert in temperamentvol gekakel.

TRES

- Mel -

Nadat ik de deur sluit, trek ik altijd nog drie keer hard aan de klink. Vandaag doe ik het vier keer. Voorlopig kom ik hier niet terug. Het zal me niet gebeuren dat ik uitgerekend vandaag de deur niet goed op slot doe. Olivier vilt me levend.

Voordat ik in mijn auto stap, sta ik nog even stil. Het uitzicht vanuit de tuin is adembenemend. Voor me ligt de Middellandse Zee in al haar glorie. Er gaat geen dag voorbij dat ik me niet realiseer hoeveel geluk ik heb dat ik hier mag wonen. Ik, Mellie from the block, in een villa op Mallorca. Met de allerliefste Franse Friemel, die ook nog eens hard op weg is miljonair te worden. Al was hij strontarm en woonden we naast de vuilnisbelt, ik laat hem nooit meer gaan. Tenminste... het aankomende halfjaar slapen we niet samen. Het seizoen gaat van start: op naar BarcoBeach Club.

‘Mon amour, met de vrouw van je dromen.’

‘Mel, je spreekt met Emilie. Olivier is in bespreking.’

‘O, sorry,’ lach ik hardop. ‘Hoe is het met jou, Emilie? Chaos daar zeker, nu de slavendrijver aanwezig is?’

‘Slavendrijver? Ha! Dat valt wel mee hoor. We zijn zelfs gisteren met het team gaan lunchen. Op kosten van de baas.’

Ik glimlach.

‘Dat klinkt gezellig. Goed zo. Wil je hem zeggen dat ik heb gebeld? Ik probeer het later nog wel eens.’

Olivier is van de winter niet vaak op het hoofdkantoor in Parijs geweest. We waren druk. Eerst met vreselijk verliefd zijn. En later met het inrichten van ons nieuwe huis én vreselijk verliefd zijn. Het is goed voor zijn team dat hij nu al een hele week in Parijs is, alleen is zijn timing wel erg beroerd. Vanaf vanavond lig ik weer bil aan bil met Mandy. Ik had me deze laatste week thuis iets anders voorgesteld. Ach, het is niet het eind van de wereld, denk ik wanneer ik

het parkeerterrein van BarcoBeach Club oprijd. De rit duurt tien minuten, ik zou het zelfs kunnen lopen.

Ik parkeer naast Rafaels Jeep. Mandy en hij zijn er dus al. Verder ziet het er nog behoorlijk uitgestorven uit. De nieuwelingen kunnen elk moment arriveren. We zijn dit jaar met een team van vijftien man. Ik heb er zo'n zin in. Mandy, ik en twaalf nieuwelingen. En chef Johnny, niet te vergeten. Ik zucht diep. Een fan van Johnny ben ik nooit geweest. De avond dat ik hier aankwam vorig jaar, gedroeg hij zich al vreemd. Sindsdien ging het van kwaad tot erger. Maar iedereen verdient een tweede kans. Als Mandy hem heeft vergeven, wie ben ik dan om kwaad te blijven?

Ik loop langs de receptie, in de richting van het restaurant. Vorig jaar, aan het eind van het seizoen was het hier rustig, maar totaal leeg heb ik het nog nooit gezien. Wat is het eigenlijk groot. Aan mijn rechterhand liggen de terrassen. Drie verdiepingen, met helemaal onderaan de Bühne. Hopelijk zitten er veel theaterdieren tussen de nieuwelingen, want die shows hoeven van mij niet zo. Een Mini Playbackshow met de kinderen is leuk, maar al die andere shows... ik vind het maar niks.

Ik loop verder, nog steeds geen ziel te vinden. Op verschillende niveaus, aan mijn rechterzijde, liggen de zwembaden. Ze zijn al gevuld, de vakantievierders kunnen komen. In de verte ontdek ik het kinderbad. In de zomer ben ik daar vaak te vinden. Spelend in het water met een stuk of zeventig kinderen. Hopelijk is de nieuwe kinderentertainer stressbestendig.

Ik sla linksaf de winkelstraat in. Ernestinas fotowinkel is gerenoveerd en de supermarkt heeft ook een opknapbeurt gehad. Ik lach, wanneer ik denk aan de eerste keer dat Mandy en Olivier elkaar tegenkwamen in die supermarkt. Even later stond Olivier voor onze deur en dacht Mandy dat hij haar was achtervolgd. Ze vertelde me net in geuren en kleuren wat voor een "lekkere vent" ze was tegengekomen in de super.

Maar Olivier kwam voor mij. Ik schud mijn hoofd. Waar is iedereen toch? Misschien zijn ze op het strand? Ik loop terug, voorbij de

zwembaden, tot aan de trap die naar het strand leidt. De buitenbar is ook gerenoveerd. Het terras ziet er prachtig uit. De meubels en het decor is wit met lichtblauw. Er is overduidelijk geprobeerd een Ibiza-sfeer te creëren. Met succes. Ik zie al helemaal voor me, hoe dat terras vol zit met vrolijke vakantiegangers, nippend aan een cocktail. Het wordt een mooi seizoen, ik voel het. We verdienen het. Geen Fay, geen Britt en alst-u-be-lieft geen drama. Op het moment dat ik gestommel hoor, kijk ik naar beneden. Mijn zus en Rafael komen de trap oplopen. 'Mandy, Rafael!'